

haves efter den almindelige Lovgivning, kan det ikke gjøre Fortræd, at vi ogsaa give den gennem denne Lov. Men for det Første er dette ikke ganske correct, og dertil kommer, at i ethvert Tilfælde Maaden, hvorpaa den er fremtraadt her, vil give et Vidnesbyrd om, at den gjældende Lovgivnings Bestemmelse er opfattet paa en modsat Maade. Hertil kommer fremdeles — jeg skal tillade mig specielt at henlede Opmærksomheden paa denne Omstændighed — at er min Forudsætning rigtig, at den gjældende Lovgivning ikke lægger nogen Hindring i Veien for at træffe en saadan Bestemmelse, og man saa optager denne Paragraph i Loven, som kun giver Ret til at træffe Bestemmelsen indtil den Umyndige bliver myndig, saa har man gennem denne Lov givet en Regel, der gaaer ud paa, at med Hensyn til Personer, der ikke ere umyndige, kan man ikke udøve denne Ret; thi denne Lov bliver dog i Grunden den yngre, der kommer til at hæve den ældre. Dette er det ene Standpunkt, fra hvilket jeg har Betæneligheder i denne Sag. — Jeg skal nu gaae over til en anden Betragtning. Udvalget har — og sikkert med stor Ret — antaget, at den Frihed til at bestemme, hvorledes der skal forholdes med Forvaltningen af Arvemidlerne, kan man ikke saaledes indrømme med Hensyn til dem, der have en tvungen Arveret, altsaa Livsarvingerne, fordi det, som ogsaa Udvalget har antydet, vilde komme til at staae i nogen Modstrid med den fuldkomne Arveret, der tilkommer dem, naar man vilde overlade Arveladeren en ubetinget Ret til at kunne bestemme, hvorledes deres Midler skal forvaltes. Jeg er fuldstændig enig i denne Udvalgets Anskuelse, men netop fordi jeg er enig i den, og fordi jeg erkjender, at en saadan Maade at ordne Forholdet paa for Livsarvingernes Bedkommende i høi Grad er nødvendig, saa vist som Forældrene ofte af Personer kunne ledes til at træffe en Bestemmelse om Bestyrelsen af deres Børns Midler, der ikke er heldig, — medfører dette en stor Opfordring til at sørge for, at en saadan Bestemmelse om Bestyrelsen af Livsarvingernes Midler, bliver underkastet en tilstrækkelig Control. Dette har Udvalget ogsaa haft Opmærksomheden henvendt paa, og som

af den ærede Ordfører fremhævet, har Udvalget valgt den Vej — ikke just saaledes som jeg troer, at den ærede Ordfører sagde, at Spørgsmaalet herom skulde forelægges den ordinaire Skifteforvalter til Prøvelse, — men den Vej, at den trufne Bestemmelse skal tages til Følge, medmindre den ordinaire Skifteforvalter eller den Umyndiges Bærg eller den nærmeste Slægtninge finde, at den testamentariske Disposition er stridende mod den Umyndiges Lærv. Nu er altsaa Spørgsmaalet det, om denne Fremgangsmaade giver en tilstrækkelig Garanti for, at det prøves, om virkelig den Umyndiges Lærv er iagttaget eller ikke, og dette Spørgsmaal tager jeg ikke i Betænkning at besvare med et bestemt Nei. Det er for det Første den ordinaire Skifteforvalter, hedder det, der skal gjøre det. Jeg vil nu ikke tale om, at netop denne Løvs Diemed er at føre Skifteforvalteren bort fra, hvad der hidtil har paahvilet Dverformynderen med Hensyn til Omhu for den Umyndige, men lad os tage Skifteforvalteren som den, der skal fordele Boets Midler; hvor kan man da forudsætte, at han kan være i Besiddelse af det Kjendskab til de personlige Forhold, af den Kundskab om alle de Omstændigheder, der maae komme i Betragtning, for at man kan have et klart Blik for, om en Bestemmelse strider mod den Umyndiges Lærv? Han vil meget ofte ikke engang være i Besiddelse af et saadant Kjendskab til Forholdene, at det er istand til at fremkalde Tvivl hos ham om, hvorvidt Dispositionen er hensigtsmæssig eller ikke, fordi dette Spørgsmaal i Reglen vil hænge sammen med de personlige Egenstaber hos denne eller hiin, til hvem Bestyrelsen af den Umyndiges Formue skulde overlades. Det er dog den første Betingelse, den, som Forordningen af 1845 meget nøie har opstillet, at førend Cancelliet gif ind paa at tage Bestemmelse i den ene eller den anden Retning, skulde det indhente Erklæringer fra „med Forholdene nøie bekendte Mænd“; men det vil idelig og idelig være Tilfældet, at Skifteforvalteren ikke kjender Forholdene; de communale Autoriteter kunne være i Besiddelse af denne Indsigt, men hos Skifteforvalteren kan man ikke forudsætte den. Og lad os nu sætte, at Skifteforvalteren